

PAULO COELHO

Jousen tie

BAZAR

PAULO COELHO

JOUSEN TIE

SUOMENTANUT
PASI RAKAS JÄÄSKELÄINEN

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Pasi Rakas Jääskeläinen

Alkuteos *O Caminho Do Arco*
Copyright © 2003 by Paulo Coelho

This edition was published by arrangements with Sant Jordi
Asociados Agencia Literaria S.L.U., Barcelona, Spain
www.santjordi-asociados.com
All Rights Reserved
<http://paulocoelhoblog.com>

Kuvitus Joana Lira

ISBN 978-952-403-105-9

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Keski-Suomen Sivu Oy
Painettu EU:ssa

*Leonardo Oiticicalle, joka
eräänä aamuna, nähdessään minut harjoittamassa
judoa Saint-Matinissä,
antoi minulle idean tähän kirjaan.*

*Oi Maria! ilman perisyntiä syntynyt,
rukoile meidän sinuun turvautuvien puolesta!
Aamen.*

*Rukous ilman tekoa on
kuin nuoli ilman jännettä;
Teko ilman rukousta on
kuin jänne ilman nuolta.*

– ELLA WHEELER WILCOX

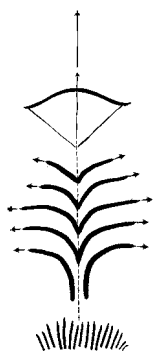
SISÄLLYS

ALKUNÄYTÖS	15
LIITTOLAISET	31
JOUSI	45
NUOLI	51
KOHDE	57
ASENTO	65
KUINKA PIDELLÄ NUOLTA	73
KUINKA PIDELLÄ JOUSTA	81
KUINKA VIRITTÄÄ NUOLENJÄNNE	87
KUINKA KATSOA KOHDETTA	95
LAUKAISUN HETKI	103
TOISTO	111
KUINKA TARKKAILLA NUOLEN LENTOA	121
AMPUJA VAILLA JOUSTA, VAILLA NUOLTA, VAILLA KOHDETTA	131
LOPPUNÄYTÖS	139
KIITOKSET	147
MUUTAMA SANA KIRJAILIJASTA	148

ALKUNÄYTÖS

”Tetsuya.”

Poika katsoi säikähtäneenä muukalaista.

”Kukaan tässä kaupungissa ei ole koskaan nähnyt Tetsuyan pitelevän jousta”, hän vastasi. ”Kaikki täällä tuntevat hänet puuseppänä.”

”Ehkä hän antoi periksi, ehkä hän kadotti rohkeutensa, minä en siitä piittaa”, muukalainen väitti yhä. ”Mutta häntä ei voi pitää tämän maan parhaana jousiampujana, mikäli hän on luopunut taidostaan. Siksi minä olen matkannut kaikki nämä päivät, voidakseni haastaa hänet ja viedä häneltä se maine, jota hän ei enää ansaitse.”

Poika havaitsi, ettei ollut syytä väittää vastaan; oli paras viedä mies puuseppän verstaalle, jotta tämä voisi nähdä erehdyksensä omin silmin.

Tetsuya oli verstaalla talonsa takana. Hän kääntyi nähdäkseen kuka oli tulossa, mutta hänen hymynsä hyytyi, kun hänen silmänsä tavoittivat pitkän laukun, jota muukalainen kantoi mukanaan.

”Se on juuri se, minkä arvelet sen olevan”, tulokas sanoi. ”En tullut tänne nöyryyttämään tai piinaamaan miestä, josta on tullut legenda. Haluaisin vain todistaa, että olen kaikkien harjoitteluun käyttämäni vuosien jälkeen onnistunut tavoittamaan täydellisyyden.”

Tetsuya toimi aivan kuin jatkaisi töitään: hän vain asensi tuolinjalcoja paikoilleen.

”Mies, joka on ollut esikuva kokonaiselle sukupolvelle, ei voi kadota sillä tavalla kuin sinä teit”, muukalainen jatkoi. ”Minä noudatin sinun oppejasi, yritin kunnioittaa jousen tietä, ja ansaitseen sen, että sinä katsot minun ampuvan. Jos sinä teet sen, minä menen pois, enkä koskaan kerro kenellekään, mistä mestareista suurin on mahdollista löytää.”

Muukalainen veti laukustaan esiin pitkäjousen, joka oli tehty lakatusta bambusta ja jonka kädensija oli hieinan keskikohtaa alempana. Hän kumarsi Tetsuyalle, meni puutarhaan, ja kumarsi jälleen yhtä tiettyä kohtaa päin. Sitten hän otti nuolen, joka oli sulitettu kotkan sulin, seisoi jalat vakaasti maassa, jotta hänellä olisi tukeva alusta ampumista varten, ja sitten hän toi yhdellä kädellä jousen kasvojensa eteen samaan aikaan, kun hän pani toisella nuolen paikoilleen.

Poika katseli kasvoillaan ilon ja riemun sekainen ilme. Tetsuya oli nyt lopettanut työskentelyn ja tarkkaili muukalaista miedon kiinnostuneena.

Asetettuaan nuolen jänteelle muukalainen nosti jouta niin, että se oli samalla tasolla hänen rintakehänsä kanssa. Hän nosti sen päänsä ylle, ja samalla, kun hän laski kätensä jälleen, hän alkoi vetää jännettä taaksepäin.

Siinä vaiheessa, kun nuoli oli samalla tasolla muukalaisen kasvojen kanssa, jousi oli jännitetty

äärimmilleen. Hetken ajan, joka vaikutti kestävän ikuisuuden, ampuja ja jousi olivat molemmat täysin paikoillaan. Poika katsoi kohtaa, jonne nuoli osoitti, mutta hän ei kyennyt näkemään mitään.

Yhtäkkiä kämmen jänteellä avautui, käsi työntyi taaksepäin, toisen käden kannattelema jousi kaartui kauniisti ja nuoli katosi näkyvistä ilmestyäkseen jälleen kaukaisuudessa.

”Mene hakemaan se”, Tetsuya sanoi.

Poika palasi nuolen kanssa: se oli lävistänyt kirsikan, jonka hän löysi maasta neljänkymmenen metrin päästä.

Tetsuya kumarsi ampujalle, meni puusepän-verstaansa nurkkaan ja otti esiin jotakin, joka näytti olevan ohut puunkappale, kauniisti kaartuva ja kiedottu ohuella nahkasuikaleella. Hän avasi hitaasti nahkaisen kääreen ja paljasti jousen, joka oli samanlainen kuin muukalaisella paitsi että sitä oli ilmeisesti käytetty paljon enemmän.

”Minulla ei ole nuolia, joten minun pitää lainata sinulta yksi, mutta sinun täytyy pitää antamasi lupaus ja olla koskaan paljastamatta sen kylän nimeä, jossa asun. Jos joku kysyy minusta, kerro menneesi maan ääriin löytääksesi minut ja saaneesi lopulta tietää, että minua oli purrut käärme ja että olin kuollut kaksi päivää myöhemmin.”

Muukalainen nyökkäsi ja tarjosi hänelle yhden nuolistaan.

Nojaten pitkän bambujousen toisen pään seinää vasten ja painaen lujaa alaspäin Tetsuya pani jousen jänteen paikalleen. Sitten, sanomatta sanaakaan, hän lähti kulkemaan vuorten suuntaan.

Muukalainen ja poika lähtivät hänen kanssaan. He kävelivät tunnin ajan, kunnes saapuivat kahden kallion väliselle halkeamalle, jonka läpi virtasi eloisa joki, jonka saattoi ylittää ainoastaan pitkin repsottavaa köysisiltaa, joka oli melkein hajoamispisteessä.

Sangen rauhallisena Tetsuya käveli puoleen väliin siltaa, joka keinahteli pahaenteisesti; sitten hän kumarsi jollekulle toisella puolella, viritti jousen täysin samalla tavalla kuin muukalainen oli tehnyt, nosti sen ylös, toi sen jälleen samalle tasolle rintakehänsä kanssa ja ampui.

Poika ja muukalainen näkivät, miten kypsä persikka noin kahdenkymmenen metrin päässä oli tullut nuolen lävistämäksi.

”Sinä lävistit kirsikan, minä lävistin persikan”, Tetsuya sanoi palatessaan jälleen turvaan joenpenkereelle. ”Kirsikka on pienempi. Sinä osuit kohteeseesi neljäkymmenen metrin päästä, minun etäisyyteni oli puolet siitä. Sinun pitäisi täten pystyä toistamaan se, mitä minä olen juuri tehnyt. Seiso tuolla sillan keskellä ja tee samoin kuin minä tein.”

Kauhistuneena muukalainen meni ränsistyneen sillan puoliväliin ja oli lamaantunut jalkojaan alla olevan syvän pudotuksen vuoksi. Hän suoritti samat

rituaaliset eleet ja ampui kohti persikkapuuta, mutta nuoli ohitti sen.

Kun mies palasi joenpenkereelle, hän oli kuolonkalpea.

”Sinä olet kyvykäs, liikkeesi ovat arvokkaat ja sinulla on hyvä asento”, Tetsuya sanoi. ”Sinä hallitset tekniikan ja sinusta on tullut jousen herra, mutta sinulla ei ole mielesi herruutta. Sinä tiedät, miten ampua silloin, kun olosuhteet ovat suotuisat, mutta jos sinä olet vaarallisella alustalla, sinä et kykene osumaan kohteeseen. Jousiampuja ei pysty aina valitsemaan taistelukenttäänsä, joten aloita harjoittelusi alusta ja valmistaudu epäsuotuisien olosuhteiden varalta. Jatka kulkemista jousen tiellä, sillä kyseessä on elämän mittainen matka, mutta muista, että hyvä, tarkka osuma on hyvin erilainen kuin se, jonka teet niin, että sielussasi vallitsee rauha.”

Muukalainen kumarsi jälleen syvään, pani jousen ja nuolet olkapäällään kantamaansa pitkään laukuun ja poistui.

Paluumatkalla poika oli voitonriemuinen.

”Sinä näytit hänelle, Tetsuya! Sinä olet todellakin paras!”

Tarina

loistavasta jousiampujasta ja pojasta, joka etsii tarkoitustaan maailmassa

Tetsuya on tarunhohtoinen jousiampuja, jonka kyvyt jousen ja nuolen kanssa ovat tehneet hänestä elävän legendan. Tetsuya on kuitenkin vetäytynyt syrjäiseen kylään, jossa kukaan ei tiedä hänen menneisyyttään. Mutta eräänä päivänä hän kohtaa pojan, joka haluaa oppia jousen tien.

Poika vaikuttuu mestarin kyvyistä, ja Tetsuyan antamien viisauksien myötä hänelle piirtyy kuva elämästä ilman pelkoa. Sen ytimessä ovat keskinäiset yhteytemme, rohkeus ottaa riskejä ja oman matkamme epävarmuuksien hyväksyminen.

Sanojen alkemistina tunnetun Paulo Coelho'n kuvitettu pienoisoromaani Jousen tie on kurkistus vuosisatojen takaiseen Japaniin ja niihin periaatteisiin, joille hyvän elämän voi perustaa: määrätietoinen työskentely, intohimo, merkityksellisyys ja sisäinen palo muuttaa ympärillämme olevaa maailmaa.

